

РЕШЕНИЕ

Номер 240

20.10.2020 г.

Град София

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд - София

5-ти наказателен

На 30.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

Прокурор: Емил Велков Петров (АП-София)

като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Наказателно дело за възобновяване № 20201000600883 по описа за 2020 година

Производството е образувано по повод постъпило искане за възобновяване на влязлата в сила присъда №35, постановена по нохд №504/2018г. на РС Лом, потвърдена с решение по внохд №97/2019г. по описа на ОС Монтана. С нея В. Я. И. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343в, ал.2 от НК, наложено му е наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година при първоначален общ режим на изтърпяване и „Глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева. В искането е посочено, че присъдата е постановена при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалния закон и наложеното наказание е явно несправедливо. Като процесуални нарушения са посочени явна предубеденост на съда при разглеждане на делото, отказ на основание чл.29, ал.2 от НПК въпреки наличието на основания за отвод и поискан такъв на съдебния състав, той да се отведе. Съдията е игнорирал исканията на защитата по отношение на другия защитник, нарушено е правото на защита на подсъдимия, тъй като по вина на другия защитник е отложено заседание, на което са се явили всички свидетели, а впоследствие един от тях не е бил разпитан поради заличаването му от списъка на лицата за призоваване. Съдът не е санкционирал адв.Г. за неявяването ѝ, освен това не е допусната исканата поправка на протокола от съдебно заседание. При направен отвод на прокурора съдът не го е отвел. Присъдата е репресивна мярка по отношение на подсъдимия, постановена е въпреки липсата на преки доказателства, а наличните преки такива са били игнорирани. Единият от свидетелите, полицейски служители, е дал доказано неверни показания, което опорочава същите изцяло и води до извод за игнорирането им. Съдът не е допуснал събирането на исканите от защитата доказателства относно осветеността на главната улица, разпитите на полицейските служители не са допринесли за изясняване на обстоятелствата относно деянието, което е извършено в тъмната част на денонощието и дори да е имало улично осветление, то не е достатъчно, за да се види кое лице управлява автомобила. Показанията на полицейските служители не са достатъчни за постановяване на осъдителна присъда, още повече, че подсъдимият не е бил спрял веднага, а недопустимо на следващия ден е извикат за връчване на акт. Не е разпитвано лицето, при което е била оставена колата, не е ясно как са иззети регистрационните номера. Според искането, присъдата и потвърдителното въззивно решение са изцяло немотивирани, за което са

посочени подробни съображения. Като нарушение на материалния закон се сочи, че съдът неправилно е приел, че подсъдимият е управлявал МПС без свидетелство за правоуправление, въпреки че по делото е безспорно установено, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

С оглед на тези твърдени нарушения се иска отмяна на решение по внохд №97/2019г. на ОС Монтана, с което е потвърдена присъда от 02.10.2019г. на РС Лом по внохд №504/2018г. и възобновяване на наказателното производство на основание чл.422, ал.1, т.1 и т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК и чл.354, ал.2, т.1, т.2 и ал.5 от НПК, като делото се върне за ново разглеждане на въззивната инстанция, в случай на възобновяване се иска спиране на изпълнението на присъдата или алтернативно се иска оправдаване на подсъдимия на основание чл.425, ал.1, т.2 и т.3 от НПК.

С присъда №35 от 02.10.2020г., постановена по внохд №504/2018г. по описа на РС Лом, В. Я. И. , роден на ***г. в гр.***, живущ в с.***, обл.***, българин, български гражданин, неженен, с основно образование, осъждан, безработен, с ЕГН *****, е бил признат за виновен в това, че на 04.11.2018г., около 03.30ч., в с.***, по ул.“Г.Димитров“, е управлявал МПС – лек автомобил марка „Опел, модел“Астра“, с рег.№***, собственост на С. Н. Б., без да притежава СУМПС, след като е наказван за същото деяние с влязло в законна сила НП и от наказването му не е изминала една година, поради което на осн. чл.343в, ал.2 от НК, във вр. с чл.54 от НК и чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1/една/ година при първоначален общ затворнически режим и „Глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева. С решение от 05.03.2020г., постановено по внохд №97/2019г. по описа на ОС Монтана, присъдата е била потвърдена изцяло.

В съдебно заседание осъденият се явява лично и с упълномощен защитник и изразява становище в подкрепа на писменото искане за възобновяване на производството.

Защитникът поддържа писменото искане по изложените в него съображения.

Представителят на САП поддържа, че искането е неоснователно, защото не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, свързани с оценката и събирането на доказателствата, липсват основания да се приеме, че наложеното наказание е явно несправедливо, затова предлага на съда да остави без уважение искането за възобновяване на наказателното производство.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е допустимо, тъй като е направено от процесуално легитимирана за това страна, в установения от закона шестмесечен срок и има за предмет акт по [чл. 419, ал. 1 от НПК](#).

Разгледано по същество, то е неоснователно по следните съображения:

Всички оплаквания, посочени в искането за възобновяване и поддържани в съдебно заседание, относими към основанията за възобновяване на наказателните дела по чл.422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК, са идентични с изложените пред въззивната инстанция, която след като ги е обсъдила, е намерила, че са неоснователни.

Този извод е правилен и се споделя от настоящия състав. Неоснователни са доводите за неправилна оценка на доказателствените източници, относими към преценката за обективната и субективна страна на деянието, извършено от подсъдимия. Възраженията, че показанията на свидетеля Р. са неверни, защото в качеството на полицейски служители, е дал доказано неверни показания, не намират опора в материалите по делото. Касае се за показанията само в частта им дали свидетелят е уведомил дежурния в РУ, а не относно това кое лице е управлявало автомобила. В тази им част показанията не са относими към главния факт на доказване, освен това противоречието е напълно изяснено в мотивите и в решението. Свидетелите Л. и Р. са категорични по отношение на това обстоятелство, както и че са възприели достатъчно добре управлението от страна на подсъдимия, така че показанията им не са опорочени, а първостепенният съд правилно не е допуснал събирането на исканите от защитата доказателства относно осветеността на главната улица, тъй като разпитите на полицейските служители са допринесли в достатъчна степен за изясняване на обстоятелствата относно деянието. Гласните доказателства, събрани чрез разпита на свидетелите, полицейски служители, са били подробно анализирани от двете съдебни инстанции, изложени са убедителни доводи защо са кредитирани с доверие, тези доводи са логични, обосновани и няма каквото и да е съмнение вътрешното убеждение на съдилищата да е било формирано порочно. Не могат да бъдат споделени и доводите за безмотивен отказ да се кредитират показанията на свидетелката, живееща на съпружески начала с осъдения, свидетелката Б., както и обясненията на подсъдимия И., защото също са неоснователни и не намират опора в материалите по делото. По отношение на тези гласни доказателства са изложени убедителни мотиви защо са приети за недостоверни – предвид близките отношения на свидетелката с подсъдимия, а също и поради съществените противоречия между тях и останалия доказателствен материал по делото.

По отношение на твърдяните процесуални нарушения, изразяващи се в разглеждане на делото от незаконен състав на съда поради неуважаване на искането за отвод на съдията, а също и отказ на съда да отведе прокурора, настоящият състав ги прие за неоснователни. Твърди се явна предубеденост на съда при разглеждане на делото, тъй като съдебният състав не е уважил исканията на защитата по отношение на другия защитник, адв.Г., да бъде санкционирана с глоба поради неявяване в съдебно заседание, което е наложило отлагане на делото. Правото на защита на подсъдимия не е било накърнено по никакъв начин, защото именно той е заявил, че държи на защитата на адв.Г., а съдът не я е санкционирал, тъй като тя е преустановила дейността си като адвокат. Свидетелят И. не е разпитан, тъй като се е намирал в чужбина, а не по вина на защитника, освен това същият свидетел в хода на ДП се е възползвал от правото си да откаже да дава показания като брат на подсъдимия по чл.119 от НПК, така че не може да се презюмира, че в съдебната фаза би заел друга позиция. Относно твърдяната предубеденост на съда, която според защитата се е изразила и в отказ да се допусне поправка на протокол от съдебно заседание, също не може да се приеме, че процесуалната дейност на съда, съобразена с НПК, би могла да е основание за да се предположи предубеденост или заинтересованост, още повече, че актът на съда е придружен с необходимите мотиви. При поискан отвод на прокурора, след като съдът е счел искането за неоснователно и не го е отвел, отново не може да се приеме, че това е основание да се считат за налични някои от посочените в чл.29, ал.2 от НПК основания за предубеденост. По тези съображения твърденията за порочни процесуални действия на съда, които налагат отмяна на въззивното решение и присъдата, както и възобновяване на наказателното производство, са изцяло неоснователни.

Предвид изложеното, настоящият състав прие, че въззивният съд е спазил задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК и е извършил съобразен с изискванията на чл.14 и чл.107, ал.3 и 5 от НПК анализ на доказателствената съвкупност, като в решението са изложени убедителни съображения относно значимите за обвинението факти. Затова не са налице основания да се приеме, че е допуснато процесуално нарушение при оценката на доказателствата, което да е от категорията на съществените и в този смисъл да е основание за възобновяване на производството по чл.422, ал.1, т.1 във вр.

с чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Извън оспорване на авторството на деянието не се навеждат каквито и да е други доводи за неправилното приложение на материалния закон. При така възприетите факти няма как да бъде уважено искането на осъдения за възобновяване на производството на това основание, тъй като при спазване на процесуалния ред е била установена фактическата обстановка по делото, а въз основа на тези факти правилно е било прието, че деянието е съставомерно. При преценка на доказателствата по делото липсва основание да се приеме, че материалният закон е бил нарушен, доколкото авторството е установено, деянието е подведено под правилната правна квалификация и липсва допуснато съществено процесуално нарушение при формиране на вътрешното убеждение на двете инстанции по същество.

Не е налична и твърдяната явна несправедливост на наложеното наказание, доколкото същото е било индивидуализирано в минималния предвиден от законодателя размер и за двете кумулативно предвидени наказания, въпреки съдебното минало на подсъдимия, при превес на смекчаващите вината обстоятелства. Присъдата в тази част е правилно, тъй като действително не са били налични основанията за приложение на разпоредбата на чл.55 от НК и определяне на наказание под минимално предвидения от закона размер.

С оглед на изложеното не са налице предпоставките, предвидени в [чл. 422, ал.1, т.5](#) във вр. с [чл.348, ал.1, т.1](#) и [т.2 НПК](#), поради което настоящият състав на САС намира искането за възобновяване на наказателното производство по внохд № 504/2018 година по описа на РС Лом за неоснователно.

Мотивиран от така изложеното, НО, 5-ти състав на САС

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения В. Я. И. за отмяна по реда на възобновяването на наказателни дела на влязлото в законна сила решение от 05.03.2020г., постановено по внохд №97/2019г. по описа на ОС Монтана, с което е потвърдена присъда №35 от 02.10.2019г., постановена по

нохд №504/2018г. по описа на РС Лом.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____